

Ὁ Τρικούπης καμαρώνει
καὶ τοὺς βουλευτὰς σαρώνει.

Τοῦ Βασιλεῆ τὸ γλέντι μὲ τὸν Ριζᾶ ἐφάνθη.

Λοιπὸν ἐπῆγε ὁ Ριζᾶ ὁ Πρέσβυς 'στὸ Παλάτι
γιά νὰ εἰπῆ 'στὸν Βασιλεῆ καὶ 'στὴν Αὐτὴ σπολλάτη,
καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἑστρωσαν βασιλικὸ τραπέζι
κι' ἡ μουσικὴ δὲν ἔπαυε πρὸς χάριν του νὰ παίζῃ,
καὶ ὅλο παρεκάθισε τὸ διαλεκτὸ συνάφι
καὶ τὸν ἐπαπαρνούσκωσαν ἀπὸ ἀτζέμι πιάφι.

Καὶ 'στὸ Παλάτι ἔγινε μεγάλο πανηγύρι,
ὁ ἕνας κι' ἄλλος φιλιωτοῦ εἰς τὸν Ριζᾶ ἐφάνη,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐσήμασε ἀπάνω τὸ ποτήρι
καὶ ἄρχισε προσφώνησι 'στὸν Πρεσβευτὴ νὰ κἀνῃ.

«Προπίνω, φίλε Πρεσβευτά, γιά τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
ὅπου μὰς ὑπεχρέωσε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ὡς τώρα φίλος πρὸς ἐμὲ ἀληθινὸς ἐφάνη,
ποτὲ δὲν μὰς ἐχθρεύεσαι, ποτὲ δὲν μὰς μοσεῖ,
κι' οὐδέποτε θὰ λησμονῶ ἐκεῖνο τὸ φερμάκι,
ποὺ ἀμνηστειὰν ἔδωκε 'στὴς Κρήτης τὸ νησί.

«Δι' ὅσα ἔκαμε καλὰ ὡς τώρα εἰς τὴν Κρήτην
μεγάλως τὸν εὐγνωμονεῖ ὁλόκληρον τὸ γένος,
ἐνόσω δὲ ὁ ἥλιος φωτίζει τὸν πλανήτην
κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι πρὸς αὐτὸν καθυποχρεωμένος.

«Εἶθε νὰ λησμονήσωμεν τὴν ἐχθραν καὶ τὸ αἷμα
κι' ἀδελφομένοι πάντοτε νὰ πίνωμεν κρασί,
εἶθε νὰ σμιλῇ 'γρήγορα τὸ ἴδιόν μου στέμμα
καὶ τῆς μεγάλης φέσας τοῦ ἡ φύοντα ἡ χρυσή.

ὁ δὲ Σουλτάνος πρὸς ἐμὲ ᾤουζ' ἔδεν τὸν καὶ στέλλῃ
 κί' ἐγὼ εἰς τὸ Σερῆν τοῦ ἑικοῦς μου καὶ τοῦ στέλλω.
 «Εἴθε ὁ Τουρκὸν κί' ὁ Ρωμηὸν νὰ εἶναι γάλα μὲλι
 καθὼς ἐγὼ ἐπεύχομαι κί' ἐπιθυμῶ καὶ θέλω.

«Εἴθε μ' ἀγάπην ἀληθῆ νὰ διαβῇ ὁ χρόνος
 καὶ νὰ πατήσῃ κί' ὁ Χαμίτ εἰς ταῦτα τὰ ἰδέαη,
 καὶ δεῖπνον νὰ τοῦ κἀνωμεν ἐπὶ τοῦ Παρθενώνος
 μὲ κοκορέτοι μπόλινο καὶ μὲ ἀτζεμ πιλάφι».

Κί' ἀπήνητος ὁ Πρεσβευτὴς ἰστὴν πρόσωπον ἐκείνην·
 «ὦ Βασιλεῦ Γεώργιε, ποῦ ἄρχει μὲν ἔχειν πᾶθος,
 τοῦ θένους τοῦ ἱστορικοῦ καὶ τοῦ ὑπερηφάνου,
 δεχθῆτε τοὺς χαίρειομας τοῦ χαίρειου Σουλτάνου.

«Ὁρῶζομαι ἰστὴν Φατιμὴ καθὼς καὶ ἰστὴν Προφήτην
 πὸς ὁ Σουλτάνος καθ' ἧμῶν κἀνὸν δὲν ἔχει πᾶθος,
 καὶ ἂν τὸ αἷμα ἔτρεφε ἀρθῶνας εἰς τὴν Κρήτην
 γιαιγὶς ὄλιτοῦ, ὦ Βασιλεῦ, συνέθι πάλιν λάθος.

«Ἄν ὁ Σουλτάνος κἀποτε μὲ τρόπον σὰς κτυπῆ,
 ἀλλὰ δὲν σὰς ἐχθρεύεται, ἀλλὰ σὰς ἀγαπᾷ,
 καὶ σὸς' αἰ' σχέσεις δὲν χαλοῦν τῶν φίλων μας κρατῶν
 δισὶ αἷμα ἔτρεφε ὄλιτον τῶν Κρητῶν.

»Ἄν ὁ Τρικουπὴς τὴν Τουρκίαν μὲ νότες φοβερίζῃ
 καὶ ὁ Βεζύρης ὁ Κιαιμὴ τῆς χῶνης ἴστου ντουλῆμ,
 μὲ ὁ Χαμίτ προνόμια ἴστους Κρητικὸς χαρίζε
 καὶ ἴθρα μὲνι πάντοτε τῶν Τουρκῶν ἢ ἀγάπη.

»Κί' ἂν δένεται μὲ πῖο βαρειαρὶς ἢ Κρήτην ἀλυσσιδὲς
 δὲν γράφει τὴν ἀγάπην μας μὴδ' Ὀδλεμὰ καλέμ,
 κί' οἱ τόσοι μπεχλιδάνηδες κί' οἱ Καφαρετζημπασηδὲς
 ἐμπένου Φιλελληγησῶν εἰς ὄλο τὸ Χαρέμ.

»Ὁ κραταῖος μου κύριος, τὸ ἔθνος σὰς τιμῶν,
 ἐκ τοῦ ὄψιστου θρόνου του προτίν' ὑπερ' ἧμῶν.
 Πρὸς σὰς ὁ νοδὸς του στρέφεται καὶ ἡ ψυχὴ του ὄλη
 καὶ σεις μονάχα μὴ φορὰ θὰ κἀρετε τὴν Πόλιν».

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Πρεσβευτὴς μὲ τρόπον νυλικέτω
 κί' ἐπέταξε τὸ φέσι του ἴστου Βασιλῆα τὸ πᾶτο,
 καὶ διαχῶσις ἔγιναν διαφόροι ἐκεῖ
 καὶ ἄρχισε τὸ λιγερὸν νὰ πᾶζ' ἢ μουσικῆ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τυρὸς Ἄγραφον σπάνιος εἰς τῶν τυρῶν τὰ εἶδη,
 ποῦ εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὰς τραπέζας ἄλας,

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κἀνω — πὸς ἴστου σπῆτι μου ἀνέθι
 ἴστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε σουροεσεῖ,
 μὲ ζενοδοχεῖον Σῶθι — θαδ' αἰὸ λάθι τρεῖς ἴστου Σῶθι.

πολεῖται εἰς τὸν Παιραῖα εἰς τὸν Ὀικονομῆν
 κί' εἰς πάντας τοὺς σημαντικοὺς ἐναυθα παντοπόλας.
 Ἐν παχυτάτω γλακτοῦ τὰ μέλα θρεπτικοῦ,
 θεκνίκης δὲ παχύτερος καὶ τοῦ Ἐλβετικοῦ,
 ἀβρὸς κατασκευάζεται μὲ μέθοδον σφῆν
 εἰς μίαν δυσθεώρητον τῆς Πίνδου κορυφῆν.

Ὁ Μᾶγος ὁ Εὐάγγελος μὲ τὸν Τσανακαλιθῆν,
 Ζαχαροπλάστα ἀριστοὶ καθ' ἑλῆν τὴν Ἑλλάδα,
 κἀνωμεν λαμπρὰ γλυκίσματα εἰς σῆματα καὶ εἶδη
 ἴστου Ζαχαροπλάστειον τῶν τὴν προσφιλεῖ Παλλάδα,
 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπάνω κειμένην
 κί' ἀπὸ τοῦς νέους τῶν γλυκῶν παλὸ εὐνοουμένην.
 Ἐκεῖ σπουδῆν καὶ μάθησιν πραγματικὴν θὰ ἴθρα,
 ἐκεῖ θὰ εὖργε πάντοτε περιποιησις τῶσας,
 ἐκείνος δ' ὁ πολυγλωσσὸς Κωστὸς Τσανακαλιθῆς
 ἡμᾶρες τοὺς πελάτας του μὲ διαφόρους γλώσσας.

Τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας μὲ μικρὰς καινοτομίας.

Σταθῆτε, τόπον ὄλοι σαε... μᾶς ἤλθε... νῆτος! νῆτος! ...
 θὰ ἔβγη τὰ Χριστούγεννα τρελλὸς καὶ κουδουνάτος.

Εἰς τοῦτον περιέχονται πολλὰί τε καὶ παντοῖαι
 τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ μεγάλα προφητεῖαι,
 ἀλλόκοτοι, ἀνέκτιστοι, σωσταὶ καὶ ἀληθεῖς,
 ποῦ μὲ αὐτὰς τρελλάνεται καὶ χᾶσις ὁ καθεῖς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Φασουλῆς κί' ὁ βλάμης Περικλέτος
 ἐπήρανε καθήρορο διὰ τὸ νέον ἔτος
 κί' ὁ στίχος ἐπιλημμέριος καὶ σὸν ποτάμι τρέχει
 αὐτὸς ὁ Καζαμίας μας εἰκόνας δὲν δὲ ἔχη.

Ἄπλους τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἐφέτος χαίρετῆ
 καὶ μ' ὄλους ἀστεῖαται καὶ κἀνει χωρατὰ.
 Ἰστὸ τέλος δὲ ὁ Φασουλῆς, κυτᾶζων τοὺς ἀστέρας,
 ὡς Κάλχας οἰστρογλατηθεὶς καὶ πλήρης μεγαλείου,
 προλέγει τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνθρωπίνης σφαίρας
 διὰ τῆς ἀποβύσεως τοῦ ἔισκου τοῦ Ἥλιου.

Δι' ὄλ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλα σοβαρὰ
 ὄσοι τὸν Καζαμίαν μὲ ἐπιθυμοῦν καὶ θέλου
 ἀμέσως τοὺς παρακαλῶ νὰ στέλλουν τὸν παρὰ,
 ἀλλῶς ἀξεια γράμματα μονάχα νὰ μὴ στέλλουν.

Εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν
 λεπτὰ πενήτητα ἢ τιμῆ,
 εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
 ἐξήγητα καὶ προπληρωμῆ.

μὲ Χριστιανὸν, μὲ μὴ μάνθηρα, — μὲ μεγάλα ὀικοδομῆ,
 καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαιμῆ.